

Krystyna Musianowicz

Drohiczyn, woj. białostockie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 164-165

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Materiały, stanowiące własność Muzeum w Zamościu, do czasu opracowania zdeponowane będą w zbiorach Zakładu Archeologii UMCS,

Badania będą kontynuowane.

DĘBCZYNO, gm. Białogard woj. koszalińskie Stanowisko 6	patrz okres wpływów rzymskich
CZERSK, gm. Góra Kalwaria	patrz uzupełnienia 1976
DOBRZESZOW, gm. Łopuszno woj. kieleckie Stanowisko Góra Dobrzeszowska	Wojewódzki Konserwator Zabytków w Kielcach

Badania prowadziła dr Eligia Gąssowska, przy współpracy doc. dra Zenona Woźniaka i mgra Roberta Sadowskiego. Finansowało WKZ w Kielcach. Czwarty sezon badań. Sanktuarium pogańskie na szczycie góry, wzniesione w okresie późnolateńskim /?/, użytkowane do \pm 795 r. p. n. e.

W czwartym roku badań odsłonięto w całości założenie w obrębie tzw. elipsy górnej i częściowo międzywała 1-2. Różniano system komunikacyjny wiodący z dwóch stron po przekątnej od tzw. schodów zachodnich i schodów SE. Wejście pierwsze prowadziło międzywałem 1-2- do tzw. wewnętrznego przejścia wschodniego, wejście drugie w międzywał 2-3 wałów półksiężycowych. Założenie zamyka na południu "antywał", wał czwarty usypany tu na niewielkim odcinku i sąsiadujący ze ślepyim wąwozem z nadsypanymi ścianami. Wejście główne i niektóre znaczące elementy wewnątrz elipsy górnej zostały oznaczone stelami kamiennymi lub obrobionymi na okrągło płaskimi kamieniami. Założono dwa wykopy badawcze. Jeden zlokalizowany w pobliżu zejścia pod wał 1, gdzie znajduje się kamień ofiarny, ujawnił w warstwie gliny zwietrzelinowej, układ pali drewnianych, który zostanie rozeznany w przyszłych badaniach. Sporządzono analizę archeoastronomiczną i ustalono główne prawidłowości pomiarowe w terenie. Oddano do analizy C-14 węgiel drzewny pochodzący ze stropu wału 1. Wynik określa datę schyłkową użytkowania sanktuarium na lata około 795 r. n. e.

Badania będą kontynuowane.

DROHICZYN woj. białostockie Stanowisko 1	Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku
--	---

Badania prowadziła doc. dr Krystyna Musianowicz,
Finansował WKZ w Białymstoku. Piąty sezon
badań. Wczesnośredniowieczna osada podgroдова
/XII-XIII w. /.

Podjęcie po kilkunastoletniej przerwie badań na stanowisku 1,
spowodowane zostało rozpoczęciem prac przy regulacji Bugu i projektem
realizacji zalewu, który swym zasięgiem ma objąć część terenu osady.
Badania prowadzono w działkach A, C, aru 74, ha XV stanowiących część
peryferyjną osady, w kierunku północnym w znacznym stopniu zniszczoną.

Miąszość ujawnionych warstw kulturowych wynosiła od 0,80 do
1,00 m. Wśród zniszczonych obiektów trudnych do zidentyfikowania, ry-
sujących się w postaci szerokich płytów polepy i warstw popiołów z drob-
nymi węglami, czytelnym było sześć płytkich jam, o różnej wielkości,
wypełnionych fragmentami ceramiki i ułamkami kości zwierzęcych.
Warstwy kulturowe były bogate, o dużej zawartości ceramiki, w przewa-
żającej mierze pochodzących z naczyń typu "drohiczyńskiego". Z ujaw-
nionych przedmiotów ruchomych na uwagę zasługują: fragmenty dwustron-
nych grzebieni, fragment niebieskiej, szklanej bransolety, okucie łopaty,
gwoździe.

Prace będą kontynuowane.

DROHICZYN
woj. białostockie

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadziła mgr Krystyna Chilmon. Finan-
sował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań.
Kurhan wczesnośredniowieczny /XI w. /.

Kurhan, położony jest w odległości około 300 m od ostatnich za-
budowań Drohiczyzna, przy szosie łączącej Drohiczyn z Działkowicami,
na gruntach Wiaczesława Słomczyńskiego. Wg relacji W. Słomczyńskiego
znajdować się tu miały jeszcze dwa mniejsze kurhany, które uległy
zupełnemu zniwelowaniu.

Badany kurhan posiadający obecnie średnicę 28 m i wysokość około 1,47 m
był nasypem o konstrukcji ziemnej i pierwotnej średnicy około 20 m przy
wysokości około 1,80 m. Otaczał go rów szerokości 3 m.

Materiał zabytkowy znaleziony w nasypie kurhanu to kilkadziesiąt niewiel-
kich ułamków ceramiki barwy głównie brunatnej i brunatnoszarej, pocho-
dzącej z naczyń obtaczanych, średniościennych, zdobionych pojedynczymi
żłobkami lub pasmem żłobków wykonanych narzędziem grzebieniastym.
Oprócz ceramiki w nasypie znaleziono: kabłączek półtorazwojowy, brązo-
wy, posrebrzany, fragment kółka brązowego być może kabłączka esowa-
tego, raka żelaznego, osetki, przęślik gliniany dwustożkowy oraz fajkę
glinianą.